

Obvodní soud pro Prahu 2

Francouzská 808/19
120 00 Praha 2

Sp. zn.: **12 C 143/2010**

Žalobce: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Žalovaná: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2
IČ: 00025429

Replika

žalobce k vyjádření žalované ze dne 24. 5. 2010, ve věci
projednávané Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn.
12 C 143/2010,

ve smyslu ustanovení § 123 občanského soudního řádu (dále jen „OSŘ“)

Elektronicky
Bez příloh

I.

1. Na vyjádření žalované v nadepsané věci pokládá žalobce za potřebné reagovat touto replikou:

II.

2. Žalovaná předně nepravdivě uvádí, že žalobce v podkladovém řízení neuplatnil ani stížnost na průtahy v řízení, ani návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

3. Tak tomu ovšem není, žalobce podal celkem dvě stížnosti na průtahy v řízení, první dne 29. 12. 2009 předsedkyni Nejvyššího soudu, druhou dne 14. 6. 2010 předsedovi Městského soudu v Praze, a dne 13. 1. 2010 podal Nejvyššímu soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který vzal poté, co byl úkon, u něhož žalobce namítal průtahy, učiněn, dne 7. 2. 2010 zpět.

III.

4. Žalovaná dále tvrdí, že ustanovení § 31a odst. 2 ZOŠ je koncipováno tak, že primárním prostředkem reparace by mělo být konstatování porušení práva, a pouze ve výjimečných případech je na místě přiznat případně zadostiučinění v penězích, jehož výše by však neměla být nijak vysoká.

5. K tomu se žalobce vyjádřil již v samotné žalobě, kde v § 6 uvedl: *Vyjdeme-li z Manuálu pro aplikaci zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění zákona č. 160/2006 Sb., na případy odškodňování průtahů v řízení, vydaného ministerstvem spravedlnosti, Kanceláří vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva, v květnu 2006 (dále jen „Manuál“, resp. „ESLP“), ten a margo postupu podle ustanovení § 31a odst. 2 ZOŠ uvádí (str. 14), že „tento způsob vyřízení žádosti poškozeného o přiznání finanční satisfakce za utrpěnou nemateriální újmu by měl užíván opravdu pouze zcela výjimečně.“*

6. Žalobce shledává velmi pozoruhodným, že k tomuto stanovisku svého vlastního zaměstnance, vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před ESLP, se nyní žalovaná nehlásí, a konstatuje, že z konstrukce ustanovení § 31a odst. 2 ZOŠ nelze nikterak dovodit, že by zákonodárce označil konstataci porušení práva za satisfakční prostředek zásadně postačující a relativně satisfakci přiznával proto použitelnost toliko výjimečnou, jak se žalovaná pokouší naznačit.

7. Tak tomu není, i s ohledem na skutečnost, že samotný ELSP konstatuje porušení práva, aniž by přiznal náhradu v penězích, relativně velmi často, avšak prakticky nikdy v případech, kdy porušení základního práva stěžovatele spočívá v průtazích v řízení.

8. Jak cituje Manuál z důvodové zprávy k novele ZOŠ provedené zákonem č. 160/2006 Sb.: *„V odst. 2 se stanoví obecný pokyn, v jaké formě se má poskytovat zadostiučinění a jakými kritérii se má rozhodování o výši zadostiučinění řídit. I zde by bylo vhodné, kdyby aplikační orgány přihlížely k rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva, z níž především vyplývá, že se nemajetková újma neprokazuje, že vzniká samotným porušením základních práv*

a svobod a že se specificky v případě nepřiměřených délek řízení jen zcela výjimečně nepříznává zadostiučinění v penězích.“ Je tedy zřejmé, že názor žalované presentovaný v jejím vyjádření k žalobě je v příkrém nesouladu nejen s tím, co se uvádí v Manuálu, ale i s jí samou koncipovanou důvodovou zprávou k zákonu č. 160/2006 Sb., což žalobce hodnotí jako povážlivý nedostatek názorové konsistence.

IV.

Ze všech těchto důvodů žalobci nezbývá než na své žalobě tak, jak byla podána, v plném rozsahu setrvat.

V Praze dne 26. června 2010

Tomáš Pecina